

При минаването на доброволцитѣ въ церемонияленъ маршъ, Царя по нѣколко пѣти извика „Славно, прѣкрасно дѣти“!

Мнозина отъ свитата на Царя, а тѣй сжщо и офицеритѣ отъ другитѣ части не вѣрваха, че доброволцитѣ сж приготвени за смотръ въ една недѣля.

— Помилуйте, възможно ли е въ една недѣля да се приготвятъ за Царския смотръ? казваха тѣ.

— Какъ мина смотра? питаха офицеритѣ отъ другитѣ части ония — отъ конвоя.

— Твърдѣ добрѣ! Государь Императоръ расхвали „булгарцитѣ“ (тѣй наричаха руситѣ българитѣ по онова врѣме) на слава, отговаряха послѣднитѣ.

Въ деня на Царския смотръ бѣ издадена слѣдующата заповѣдъ по войскитѣ отъ Главнокомандующия :

„Стотини години тегне турското иго надъ християнитѣ — наши братя.

Горчива е тѣхната неволя. Всичко, що е скжпо за чловѣка, свѣтата Христова вѣра, честното име, придобития съ кръвъ и потъ имотъ, всичко е поругано, осквернено отъ тиранина.

Не издържаха нещастнитѣ, възстанаха срѣщу притѣснителитѣ, и ето вече двѣ години се лѣе кръвъ християнска; градища и села изгорени, имуществото разграбено, женитѣ и дѣщеритѣ обезчестени, населението, въ нѣкои мѣста, до единъ исклано.

Всичкитѣ постыжки на нашия Монархъ и на иностраннытѣ правителства за подобрене положението на християнитѣ, — останаха безуспѣшни.

Мѣрата на дълготърпѣнието на нашия Царь-Освободителъ — се истъщи.

Послѣдното Царско слово е казано :

Война на Турция е обявена!

Войници отъ повѣрената ми армия!

На насъ падна жребieto — да изпълнимъ Царската воля и свѣтия завѣтъ на нашитѣ прѣдки.

Не за завоевание отиваме ний, а за защита на поруганитѣ и притѣснени наши братя, за защита на християнската вѣра.

И тѣй: напредъ! Нашето дѣло е свѣто, съ насъ е Богъ.